

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΛΣΤ΄ • ΤΟΜΟΣ ΙΓ΄ • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 315 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Άγιου Γρηγορίου Παλαμά: Ὑμνοι εἰς τὸ Θεῖον Φῶς 249
- Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Ἰταλία 251
- Οἱ τρεῖς λαμπρότατοι ἀστέρες τῆς πανσεβάστου καὶ παντοποθήτου Θεοτόκου 252
- Χειροτονίες νέων Κληρικῶν 255
- Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Ρουμανία 256
- Οἱ ἰπόνειες: Πάθος βαρύτατον καὶ πηγὴ ταραχῆς καὶ ἐμπόδιο στὴν μετάνοια 258
- Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις 260
- Ἀπὸ τὰ Θαύματα τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ: «Ἡ ἀταρηγόρητη χήρα» 262
- Ἡ Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου Διδάσκαλος καὶ Κήρυκας τῆς Μετανοίας 264

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 2004

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανός, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος,
ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, στὴν πανηγυρικὴ
ὑπαίθριο Θεία Λειτουργία τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα Ρουμανίας,
6.8.2003.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ἡ διαμόρφωσις τῶν τρουλλῶν τοῦ νέου μεγάλου
Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, Αὐγουστος 2003.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτῆτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης – Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης
Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Τηλέφωνο ἱ. Μονῆς: 210 24 11 380. • Telefax:
210 24 11 080. • E-mail: Kyprianos@hol.gr • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodininresistance.gr •
Ἐπευθύνους Τυπογραφείου: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.: 210 646 1660. • Ἐπιστολαὶ καὶ
προαιρετικαὶ εἰσφορὰὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

ῥυμνος εἰς τὸ Θεῖον Φῶς*

τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ

Πράγματι, ἂν καὶ ἔχη τὴν ἐπωνυμία φῶς, ἀλλὰ καλεῖται φῶς ἀληθινόν, μᾶλλον δὲ τὸ ἴδιο τὸ ἀληθινὸ φῶς, τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἐνδύεται σὰν ἱμάτιο· φῶς τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπερβολικὴ λαμπρότητα δὲν χωρεῖ κανένα κτιστό, φῶς ποῦ νικᾷ ὅποιαδήποτε φύσι, φῶς ποῦ ὀφθαλμὸς δὲν εἶδε καὶ αὐτὶ δὲν ἄκουσε καὶ σὲ καρδία ἀνθρώπου δὲν ἀνέβηκε ποτέ, φῶς ποῦ βλέπεται μόνο ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀπὸ αὐτοὺς μόνο ἐν Πνεύματι, φῶς ποῦ κάμει τοὺς ὀρῶντας φῶς καὶ μάλιστα φῶς τέλειο, τελείου φωτὸς γεννήματα· φῶς ποῦ οἱ ἄγγελοι δὲν μποροῦν νὰ κοιτάξουν, φῶς ποῦ δοξάζουν ἄγγελοι, ποῦ δοξολογοῦν Ἀρχάγγελοι, ὅπου ἐστιάζεται ἀὐλως ὅλη ἡ νοητὴ διακόσμηση τῶν ὑπερκοσμίων καὶ μαρτυρεῖ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Λόγου γὰρ μᾶς· φῶς ἀπλό, ὑπερφύες, ἀσχημάτιστο, καθόλου παρόμοιο μὲ τὰ μεριστὰ σύμβολα, φῶς ἀνέσπερο, ἀκατάληκτο, αἴλιο, ἀφόρητο, ἀπρόσιτο, ἀσύγκριτο, ἄκτιστο, φῶς διὰ τοῦ ὁποῖου βλέπεται ἀληθινὰ ὁ Θεός, φῶς διὰ τοῦ ὁποῖου ἀποκαλύπτεται κάθε γνῶσις καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζεται ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη ψυχὴ, φῶς ποῦ φανερώνει ἀπὸ πρὶν τὴν μελλοντικὴ ἀποκατάστασι,

φῶς ποῦ οἱ Ἀπόστολοι εἶδαν σὲ ἔκστασι ἀπὸ κάθε αἰσθητικὴ καὶ νοερὰ ἀντίληψι, διότι μὴ βλέποντες κατ' αὐτὲς εἰσδέχθησαν τὴν ἀληθινὴ ὄρασι, καὶ πάσχοντες τὰ θεῖα προσέλαβαν τὴν αἴσθησι τῶν ὑπὲρ φύσι, φῶς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, φῶς ὑψηλότερο καὶ πολυτιμότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ποθητὰ, φῶς πρόξενο ἀκατάλυτης εὐφροσύνης σὲ αὐτοὺς ποῦ τὸ βλέπουν, φῶς ἀπόκρυφο ποῦ φανερώνεται, ὑπέρφωτος γνόφος, ἀόρατος ὄρασις, πάθος μακάριο καὶ πολυῦμνητο, φῶς θεότητος, ἀστραπὴ θεότητος, ἀκτῖνα ἀναρχῆ θεότητος, φωτὸς ἀπροσίτου ἄβυσσος, θείας αἴγλης ἀπεριόριστος ἔκχυσις.

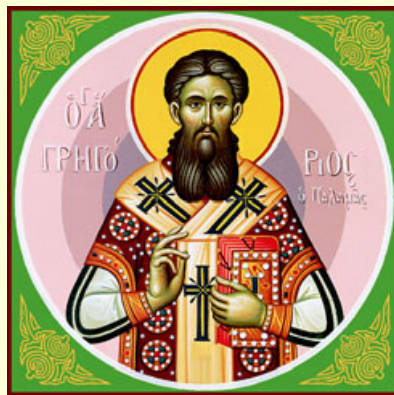
ῥετρος ῥμνος εἰς αὐτὸ τὸ Φῶς*

Ἄν καὶ καλῆται φῶς ἐκεῖνο τὸ ἄφραστο φῶς, ἡ κοινὴ ἐλπίδα τῆς κλήσεώς μας, ἀλλὰ καλεῖται ἐπίσης καὶ θεότης τοῦ Θεοῦ καὶ δόξα τῆς φύσεώς Του. Δόξα Πατρὸς, δόξα Υἱοῦ, δόξα Πνεύματος, δόξα τοῦ φωτὸς τοῦ Υἱοῦ, φυσικὴ καὶ ἀναρχῆ, ἀθέατη θεϊκὴ τοῦ Θεοῦ Λόγου δόξα, τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς παρουσίασε στὸ ὄρος μικρὸ μέρος, καὶ ἔδειξε τὸν ἔνοικο στὴν σάρκα Θεὸ καὶ τὴν θεία καὶ οὐσιώδη ὠρασιότητά Του.

δόξα τῆς θεϊκῆς βασιλείας ἀτελεύτητη
καὶ αἰώνια,
δόξα προτέλεια καὶ ὑπερτέλεια καὶ
ἐπέκεινα ὄλων·
βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Θεοῦ βασιλεία
ποῦ βλέπεται καὶ φθάνει μὲ δυναμικὴ
ἀποκάλυψι·
ὁμορφία τοῦ ἀληθινὰ δυνατοῦ
ποῦ εἶναι θεωρητὸ μόνο ἀπὸ τοὺς
καθαρισμένους ἀπὸ κάθε κακία·
εἶδος τῆς θεϊκῆς ὠραιότητος
ποῦ μετέχεται μόνο ἀπὸ ἐκείνους
ποῦ ἐφόρεσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐπου-
ρανίου·
δῶρο θεώσεως, ἀνεκκάλυπτη ἀγέννητος
θεώσις, ποῦ δὲν ἔχει γένεσι,
ἀλλὰ ἀνεπινόητη στοὺς ἀξίους φα-
νέρωσι·
Χάρις Πνεύματος Ἁγίου,
διὰ τῆς ὁποίας μόνο φαίνεται ὁ Θεὸς
στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα τῶν ἀληθινὰ
ἀξιωμένων,
ἀφοῦ ἐνικήθησαν μὲ τὴν ὑπερβολὴ τῆς
δόξης τὰ φυσικὰ γνωρίσματα,
γι' αὐτὸ καὶ λέγεται κυριολεκτικῶς
βασιλεία·
ἀπειροδωρος ἔκχυσις,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ καθένας μας θεοῦται
ἀνάλογα μὲ τὴν κάθαρσι,
καθὼς λαμπρύνει τὴν φύσι μὲ τὸ ὑπὲρ
φύσιν φῶς
καὶ κατὰ τὴν ὑπερβολικὴ δόξα φέρει
ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οἰκείους ὄρους·
λαμπρότης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἴδιας τῆς
Θείας Φύσεως, ποῦ δὲν βλέπεται μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἔρχεται μέσα στοὺς ἀξίους·
ἔλλαμψις δυνάμεως τοῦ Πνεύματος
θεῖα δύναμις, ἐνέργεια ἄρρητη·
προοίμιο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ
Χριστοῦ μέσα στὸ φῶς,
κοινὸ βραβεῖο ὄλων ὅσοι ζοῦν κατὰ
Θεόν, ἄθλο τῆς ἀρετῆς,
ἀρραβῶν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν,

καρπὸς τῆς ἱερᾶς ἰσχύος ποῦ γεννᾶται
στὴν καρδιά ποῦ ἐγίνε ἀσχημάτιστη καὶ
ἀνείδειη,
μὲ τὴν στέρησι ὄλων τῶν νοημάτων·
ἀληθινῆς προσευχῆς ἀτελείωτο τέλος
λόγω τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἱεροῦ ἔρωτος
σὲ αὐτὴν ποῦ ἐπιφαίνεται μὲ δύναμι
Πνεύματος
καὶ κατεργάζεται τὴν ἀνώτερη
καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κατανόησι ἔκστασι
καὶ ἀλλοίωσι,
ἢ μᾶλλον ποῦ ἀπομακρύνει καὶ ἀπὸ
αὐτὰ τὰ ἀνώτερα·
διότι ἀνεβάζει ἐπάνω
καὶ ἀπὸ τὴν καθαρὰ προσευχή.

(*) Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔπαντα τὰ Ἔργα, τ. 6, σσ. 98-101 καὶ 104-109: Πρὸς Ἀκίνδυνον Λόγος Ἀντιρρητικός Τέταρτος, Κεφ. ΚΑ', § 54 καὶ Κεφ. ΚΒ', § 57, Πατερικαὶ Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη 1987.

• Ὁ ἴδιος Ἁγιος σεβασίως ἀλλοῦ, ὅτι «καὶ ἡ μνήμη μόνη τοῦ φωτὸς ἐκείνου τοὺς συνετώς ταύτη χρωμένους περιφανῶς ἀγιάζει καὶ πρὸς ἔρωτα καὶ πόθον ἐπεγείρει θεῖον» (Κατὰ Γρηγορᾶ, Λόγος Γ', § 33).

Ποιμαντική 'Επίσκεψις στὴν Ἰταλία

ΑΡΧΑΣ Ἰουλίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς πραγματοποιοῖσε ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι στὴν Ἰταλία, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο καὶ πνευματικὰ του τέκνα.

Πρῶτος σταθμὸς ἦταν ἡ Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τοῦ Ἀγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου στὸ Abbiategrosso, Προάστιο τοῦ Μιλάνου, ἡ ὁποία ὑπῆχθη πρόσφατα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων.

Ἐκεῖ, ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη τιμητικὴ ἐπίσκεψι τοῦ Δημάρχου τοῦ Abbiategrosso, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε φιλικὴ συζήτησι καὶ ἀντιπλάγησαν εὐχὲς καὶ δῶρα.

Τὴν Παρασκευή, 5.7.2003 ἐκ. ἡμ., ἡ ἀποστολὴ ἐξ Ἑλλάδος ξεναγήθηκε σὲ παλαιὰ χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς ἱστορικῆς πόλεως τῶν Μεδιολάνων, ὅπως ἦταν ἀνεκαθεν γνωστὸ τὸ σημερινὸ Μιλάνο, καὶ εἶχε τὴν εὐλογία νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ ὀνομαστοῦ Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγίου Ἀμβροσίου καὶ ἄλλων Ἀγίων.

Τὸ Σάββατο, 6.7.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὸν καταυλισμὸ

τῶν ἀθιγγάνων Trezzo, πλησίον τοῦ Μιλάνου, ὅπου ἀναπτύσσει ἀξιόλογο ἱεραποστολικὸ ἔργο ὁ Κληρικὸς μας Αἰδεσιμ. π. Νικόλαος Νταμίκο, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἱεροδιάκονο π. Παῦλο. Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία μάλιστα ἐτελέσθη καὶ ἡ Βάπτισις μιᾶς ἐνθλίκου γυναικός.

Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τὴν τράπεζα

ἀγάπης ποὺ ἐπκκοιούθησε, ὁ Σεβασμιώ-τατος καὶ ἡ συνοδία του κατῆλθαν ὀδικῶς στὴν Πιστόια, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρῶας Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, τῆς ὁποίας ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμ. π. Σιλουανὸς Λίβι, Καθηγητῆς, προΐσταται τῆς Ἐξαρχίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων στὴν Ἰταλία.

Τὴν Κυριακή, 7.7.2003 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων Νεομαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως στὸν 20ὸ αἰῶνα, ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Πιστόια. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς μὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο κ. Ἀμβρόσιο καὶ τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἰταλίας:

■ Ἐπὶ τῇ πανσέπτῳ Κοιμήσει τῆς Παναχράντου Θεόπαιδος Μαριάμ

Οἱ τρεῖς λαμπρότατοι ἀστέρες τῆς πανσεβάστου καὶ παντοποθήτου Θεοτόκου «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν Σοί, Παρθένε Ἀχραντε»

α. Τὸ πλήρωμα τῶν χαρίτων

Ἡ **κοσμοχαρμόσυτος** Κοιμήσις καὶ ὑπερφύης Μετάστασις στοὺς Οὐρανοὺς τῆς Κεχαριτωμένης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ παρακινεῖ τοὺς εὐσεβεῖς θεοτοκο-φίλους, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θεομητορικὴν Ἑορτὴν, εἰς ἔκφρασιν μακαρισμῶν καὶ ἐγκωμίων πρὸς τὴν Πανάχραντον Θεόπαιδα. →

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Ἰταλία

✠

τὸν Ἀρχιμ. π. Σιλουανό, τὸν Ἱερομ. π. Εὐτύχιο, τοὺς Ἱερεῖς π. Βιτάλιο Στυλιάν, π. Νικόλαο Νταμίκο, π. Χαϊλέμπ Καχοσύ (μεταστραφέντα προσφάτως στὴν Ὀρθοδοξίαν ἐξ Ἑρυθραίας τῆς Ἀ. Ἀφρικῆς), ὡς καὶ τὸν π. Αὐρήλιο Σπίνου (γενόμενον δεκτὸ τὴν προτεραίαν, σύμφωνα μὲ τὴν Κανονικὴ Τάξιν, στὸν Κληρὸ τῆς Ἐξαρχίας ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Οὐκρανίας - Πατριαρχείου Μόσχας), καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς Διακόνους π. Δανιὴλ καὶ π. Παῦλο.

Συμμετεῖχε πολυεθνικὸ Πόιμνιο, ἀποτελούμενον ἀπὸ μεταστραφέντας Ἰταλοὺς καὶ ἀπὸ μετανάστες Ρουμάνους, Σέρβους, Οὐκρανοὺς, Αἰθί-

οπας κλπ., οἱ ὅποιοι κατοικοῦν στὴν περιοχὴ. Ἡ πνευματικὴ τόνωσις καὶ χαρὰ ἀπάντων ἦτο ἐμφανεστάτη καὶ διάχυτος.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Σεβασμιωτάτου περιελάμβανε συναντήσεις καὶ ἐποικοδομητικὰ συζητήσιμα μὲ τὸν Κληρὸ καὶ μὲ τοὺς πιστοὺς, προσκύνουσι τῆς χαριτόβρυτης Κάρας τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας στὸ Montecotini, ὡς καὶ μιᾶς ἱερᾶς Ἀκάνθης ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Κυρίου μας, ἡ Ὅποια φυλάσσεται σὲ Ναὸ στὸ Colle τῆς Φλωρεντίας.

Οἱ προοπτικὲς μιᾶς καλυτέρας καὶ περισσότερο ἀποτελεσματικῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολικῆς παρουσίας καὶ μαρτυρίας στὴν Ἰταλία εἶναι ὄντως ἐλπιδοφόρες. Ἡ ποιμαντικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Σεβ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων κ. Κυπριανοῦ συνέβαλε οὐσιαστικά, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτή!

Εἶναι ὄντως πηγὴ χαρᾶς καὶ μακαριότητος ἡ Πάναγνος, καὶ ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας,

«ἢ Θεοτόκος μακαρίους κάμνει ἐκείνους, ὅπου συνεχῶς καὶ μετὰ εὐλαβείας τὴν μακαρίζουν»¹.

Πῶς ὅμως καὶ μὲ τί νοῦν καὶ μὲ ποῖαν καρδίαν καὶ μὲ ποῖα χεῖλη νὰ συλλάβουμε ἐμεῖς οἱ κριματισμένοι τὰ μεγαλεῖα τῆς Ὑπερευλογημένης καὶ νὰ ἐκφράσουμε ἐγκώμια πρὸς Ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι **Μήτηρ τῶν Χαρίτων**; Πῶς νὰ μακαρίσουμε τὴν Κεχαριτωμένην, δηλαδὴ τὴν πλήρη πασῶν τῶν χαρίτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

«Ἡ Θεοτόκος περιέχει ἐν ἑαυτῇ πλῆθος χαρίτων», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, *«καὶ ἐδέχθη ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῶν δωρεῶν, ὅπου κατὰ μέρος ἔχουν ὅλα τὰ κτίσματα νοητὰ καὶ αἰσθητά, Ἄγγελοι ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι»²,* καὶ τοιουτοτρόπως *«Αὕτη μόνη ἐστάθη μεθόριον Κτίστου καὶ κτίσεως»³.*

Ἡ Παντοβασίλισσα Κόρη ἐδέχθη τὸ «πλήρωμα τῶν χαρίτων» αὐτῶν σὲ τρεῖς καιροῦς: πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, κατὰ τὴν Γέννησιν Αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ὑπερφυᾶ Μετάστασιν Αὐτῆς: *«τὸ πρῶτον ἦτον μέγα, τὸ δεύτερον ἦτον μείζον, καὶ τὸ τρίτον ἦτον μέγιστον»⁴.*

Τὰ μεγαλεῖα τῆς Παρθένου τίς διηγῆσεται;... Ὅσα ἐποίησεν εἰς Αὐτὴν ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔννοιαν ὁ Φιλάνθρωπος;... Διότι

«ἐστόλισεν Αὐτὴν ὡσάν μὲ τρεῖς λαμπροτάτους ἀστέρας καὶ μὲ τρία ἰδιαίτατα προνόμια, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλην δὲν ἠκολούθησαν, ἤγουν τὸ νὰ κατασταθῇ Αὕτη πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, ταῦτὸν εἰπεῖν τὸ νὰ μὲνῃ αἰεὶ Ἄειπαρθενος»⁵.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, οἱ εὐσεβεῖς Ἁγιογράφοι φιλοτιμοῦνται νὰ φανερώσουν διὰ τῆς εἰκονογραφικῆς τέχνης τους *«αἰνιγματωδῶς»* τὸ ἀειπαρθενον τῆς Παναγίας.

«Χρωματουροῦντες γὰρ τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος», γράφει ὁ Ἱερὸς Νικόδημος, *«τρεῖς ἀστέρας εἰκονίζουσιν ἓνα ἐπὶ τῆς ἀχράντου καὶ παρθενικῆς αὐτῆς Κεφαλῆς: ἓνα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ καὶ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, διὰ νὰ φανερώσουν, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦτον Παρθένος πρὸ τόκου Παρθένος διεφυλάχθη ἐν τόκῳ, καὶ ἔμεινε Παρθένος μετὰ τὸν τόκον»⁶.*

6. Οἱ τρεῖς θαυμάσιοι κρίνοι

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Παμμακάριστος Δέσποινα θὰ συγχωρήσῃ τὸ εὐλαβὲς τόλμημά μας νὰ ἀναφερθοῦμε στὰ ἄπειρα καὶ ἄρρητα μεγαλεῖα Τῆς, *«εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι»⁷,* παραθέτομε ἓνα τρισχαριτωμένο θαῦμα, τὸ ὁποῖο μὲ τὸν

✠ τρόπο του τιμᾶ, δοξάζει, μεγαλύνει, ὑψώνει, ἐπαινεῖ καὶ ἐγκωμιάζει τὴν Θεοτόκο, ἡ Ὁποία κατὰ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης ἀποτελεῖ «τὸ Μεγαλεῖον τῆς Φρικτῆς [τοῦ Θεοῦ] Οἰκονομίας» καὶ «τοῦ Ἀκενώτου Μύρου τῆν Νέαν Μυροθήκην»⁸.

* * *

ΚΑΤΑ ΤΟ 700 μ.Χ. περίπου ζοῦσε στὴν Ἀθήνα ἓνας χριστιανός, σοφὸς στὰ γράμματα καὶ σοφότερος στὴν ἀρετῇ, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν **Αἰγίδιος**. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του δώρισε στοὺς φτωχοὺς τὰ υπάρχοντά του καὶ ἀναχώρησε στὰ μέρη τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖ ἐγκαταβίωσε στὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου καὶ ἀσκούσε μὲ πολλὴ αὐστηρότητα τὸ μοναχικὸ ὑπόουρημα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, ἡ ὁποία ἦταν κοντὰ σὲ μιὰ συστάδα δένδρων μὲ πηγῇ. Ἐκεῖ ἔτρωγε λίγα χόρτα ἀμαγεύρευτα καὶ καταγινόταν ἀπερίσπαστος μὲ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὴν ἡσυχία, τὴ σύζυγο θεωρία καὶ τὴν προσευχῇ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπόκτησε πολλὰ χαρίσματα πνευματικὰ μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ προορατικὸ.

Κοντὰ στὸ ἀσκητήριό του ὑπῆρχε ἓνα Κάστρο, ὅπου ζοῦσε κάποιος δάσκαλος, στοῦ ὁποίου τὸ λογισμὸ ἔσπειρε ὁ διάβολος ζιζάνια καὶ ἄρχισε νὰ διερωτᾶται:

Πῶς εἶναι δυνατόν, μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου, ἡ Παναγία νὰ εἶναι Μητέρα καὶ συγχρόνως Παρθένος!

Αὐτὸς ὁ διαλογισμὸς τὸν βασάνιζε καὶ δὲν εὔρισκε ἀπάντηση, γιὰ νὰ ἡσυχάσει ὁ νοῦς του.

Ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ ἀναχωρητὴς Αἰγίδιος εἶχε χάρη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπινη σοφία, ἀναχώρησε γιὰ τὸ ἀσκητήριο, γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν ἀσκητὴ γιὰ τὸ διαλογισμὸ του καὶ μήπως μπορέσει νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὴ νοητὴ βλασφημία του.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ δάσκαλος βρισκόταν στὸ δρόμο γιὰ τὸ ἀσκητήριο, βγήκε ἀπὸ τὴ σπηλιά του καὶ ὁ Ὅσιος, γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀφοῦ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὴ θεία χάρη γιὰ τὸν ἐρχομὸ του καὶ τὸ διαλογισμὸ του.

Καθὼς ὁ δάσκαλος βρισκόταν κοντὰ στὸ κελλὶ τοῦ Ἀββᾶ καὶ πλησίασε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἀφοῦ ὁ δάσκαλος ἔκανε ἐδαφιαία μετάνοια στὸν Ὅσιο, δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Ὅσιος Αἰγίδιος, ἀλλὰ χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του ἓνα βράχο καὶ εἶπε μεγαλόφωνα:

– Παρθένος πρὸ τοῦ τόκου.

Εὐθὺς φύτρωσε πάνω στὸ βράχο ἓνας θαυμασίος κρίνος μὲ εὐωδία οὐράνια. Ὅστερα εἶπε πάλι ὁ Ἀββᾶς:

– Παρθένος ἐν τόκῳ.

Καὶ φύτρωσε ἄλλος κρίνος ὠραῖος, ὅπως ὁ πρῶτος. Ὅστερα χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ βράχο μὲ τὸ ραβδί του καὶ εἶπε:

– Καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα.

Καὶ ἀμέσως ξεπήδησε ἄλλος ἓνας κρίνος θαυμασιότατος.

Τότε ὁ Ὅσιος γύρισε στὸ κελλὶ του, χωρὶς νὰ πεῖ ἄλλο λόγο.

Ἐκπληκτος ὁ δάσκαλος ἔμεινε μὲ αὐτὸ τὸ παράδοξο τερατούρημα. Τότε λυτρώθηκε ἀπὸ τὸν πονηρὸ λογισμὸ καὶ σὲ ὅλους κήρυττε τὸ τεράστιο αὐτό, γιὰ νὰ δοξάζεται ἡ ὑπέραγνος Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ⁹.

1) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Κήπος Χαρίτων, σελ. 2086, ἐκδόσεις Β. Πρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1979 / 2) Αὐτόθι, σελ. 1906-191α, ὑποσημ. / 3) Αὐτόθι, σελ. 1966 καὶ 2156. / 4) Αὐτόθι, σελ. 211α. / 5) Αὐτόθι, σελ. 211β. / 6) Αὐτόθι, σελ. 212α. / 7) Πρβλ. Α' Πέτρ. α' 12. / 8) Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, PG τ. 97, στλ. 1096D καὶ 1097C/Δόγος 1Δ', Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ἱπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου (Γ'). / 9) Ἀρχμ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκη, Γερωνικὸ τῆς Παναγίας, σελ. 139-140, Θεσσαλονίκη 2000.

Χειροτονίες νέων Κληρικῶν

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ, 14.7.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς ἐτέλεσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ εὐλαβεστάτου Διακόνου Ἀθανασίου Κανατσούλη, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγράψαμε στὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΕΠΙΣΗΣ, τὴν Κυριακὴ, 28.7.2003 ἐκ. ἡμ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ Καθηγούμενός μας κ. Κυπριανὸς ἐτέλεσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας τὴν εἰς Διάκονον χειροτονία ἐνὸς ἀκόμη ἐπιλέκτου μέλους τῆς Ἀδελφότητός μας, τοῦ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοῦ μας γ. Ἰλαρίωνος, πρὸς πνευματικὴν χαρὰν ἀπάντων.

• Εἶθε οἱ νέοι Κληρικοί μας Πρεσβύτερος Ἀθανάσιος καὶ Ἱεροδιάκονος Ἰλαρίων νὰ ἀναδειχθοῦν πιστοὶ καὶ ἀξιοὶ οἰκονόμοι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ σωτηρίαν τοὺς αἰώνιον!

Ἐνισχύσατε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...

• Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσι:
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,

• ἢ κατατίθενται στὸν ἀριθμὸ λογαριασμοῦ
Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος: 074/2960013
(στοιχεῖα Τραπέζης γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς μας ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικό:
NATIONAL BANK OF GREECE S.A. ETHNGRAA XXX)

Ο λαμπρὸς ἑορτασμὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μας, ἀποτελεῖ κατ' ἔτος τὴν εὐκαιρία ἀνανεώσεως τῶν δεσμῶν ἀγάπης καὶ ἐνότητος μεταξὺ τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας.

Ἡ πανηγυρίζουσα ἱστορική Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα Ρουμανίας, ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῆς χώρας αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὸν ἱερὸ τόπο γιὰ τὴν ἐκδηλο αὐτῆ ἐκφρασι τῆς ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἀληθείᾳ Πίστεως κοινωνίας τῶν Ἐνισταμένων Ὁρθοδόξων.

Ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Μονὴ ἰδρύθηκε πρὸ 55 ἐτῶν ἀπὸ τὸν σύγχρονο Ὁμολογητὴ Ἅγιο Μητροπολίτη Γλυκέριο καὶ κατέχει στοὺς κόλπους τῆς τὸν θησαυρὸ τῶν χαριτοβρύτων Λειψάνων του, ὡς ἱερὰ Παρακαταθήκη τοῦ καλοῦ ἀγῶνος τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀρετῆς, ὡς κειμήλιο Ὁρθοδοξίας καὶ Ὁρθοπραξίας.

• Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, μὲ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο, ἔφρασε ἀεροπορικῶς στὸ Βουκουρεσί τὸ πρωῖ τοῦ Σαββάτου, 3.8.2003 ἐκ. ἡμ., καὶ ἔγινε δεκτὸς μὲ ἐγκαρδιότητα ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς κ.κ. Δημοσθένη καὶ Παχώμιο. Ἀπὸ τὴν Βιέννη τῆς Αὐστρίας ἀφίχθη καὶ ἐπίσης ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Λακεδαιμονίας κ. Συμεὼν καὶ ἅπαντες μετέβησαν ὀδικῶς στὴν Μολδαβία καὶ διανυκτέρευαν στὴν πόλι Φελτιτσένι.

Ἐκεῖ τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς, 4.8.2003 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο στὸν περίλαμπρο νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, μὲ τὴν συμμετοχὴ μεγάλου πλήθους εἰσεδῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορ

Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ Μπρατασελ, τῆς ὁποίας πνευματικὸς Προϊστάμενος εἶναι ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νεάμις κ. Δημοσθένης. Στοὺς ἐπισκέπτας ἐπεφυλάχθη ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ἀπὸ τὴν σεβαστὴ Ἡγουμένη

Γερόντισσα Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς.

• Τῆς Μεταμορφώσεως, 6.8.2003 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη ἡ καθιερωμένη ὑπαίθρια Θεία Λειτουργία στὸν αὐλοῦ χώρο τῆς ἑορταζούσης Ἱερᾶς Ἀνδρῶας Μονῆς τῆς Σλατιοάρας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ οἱ πέντε ἀκόμη Θεοφιλέστατοι Ρουμᾶνοι Ἐπίσκοποι κ.κ. Δημοσθένης, Γεννάδιος, Παχώμιος, Σωφρόνιος καὶ Θεοδόσιος, συνελειτούργησαν μὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανό, τὸν Σεβ.

Φώσεως στην Ρουμανία

Ἐπίσκοπο Τριάδιτσα κ. Φώτιο ἀπὸ τὴν Βουλγαρία καὶ τοὺς Θεοφίλ. Ἐπισκόπους Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο καὶ Λακεδαιμονίας κ. Συμεών. Ἐλαβαν ἐπίσης μέρος 111 Ἱερεῖς καὶ 12 Διάκονοι, ἐνῶ ἄλλοι 15 Ἱερεῖς

συνελλειτουργῆσαν ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Στὴν ἀλησμόνητη πνευματικὴ αὐτὴ πανδαισία παρέστησαν πιστοὶ πλέον τῶν 10.000.

Ἡ συλλειτουργία καὶ ἡ συμμετοχὴ στὸ μέγα Μυστήριό τῆς Θείας Κοινωνίας συντελεῖ ὄντως στὴν κατὰ Χριστὸν ἐνότητα καὶ «οἰκοδομὴν» τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν «αὔξησι» τῶν πιστῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ «σύνδεσμον τελειότητος». Πρόκειται γιὰ μίαν πραγματικὴ ἐμπειρία «Μεταμορφώσεως»!...

Τὴν ἐπομένη, 7.8.2003 ἐκ. ἡμ., ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Βάτρα Ντορνέι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Νεάγκρα Σάρουλοῦ, ὅπου εὐρίσκεται τὸ Ἱουχαστήριό τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου κυροῦ Κοσμᾶ. Ἐτελέσθη Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Στὸν χῶρο αὐτὸ ἀνεγείρεται πλέον εὐρύχωρος Ναὸς καὶ κτίριο γιὰ τὴν Ἀδελφότητα, ἡ ὁποία ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ τὴν κυρίαρχο Ἱερὰ Μονὴ τῆς Σλατιοάρας, τῆς ὁποίας θεωρεῖται πλέον Ἱερὰ Σκήτη. Στὸ πλησίον χωριὸ ὑπάρχει ὠραῖος ξύλινος Ἐνοριακὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων 318 Θεοφώρων Πατέρων τῆς Πρώτης Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπου καὶ ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ στοὺς ἐπισκέπτας Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς Ἐνορίτας.

Τὴν Παρασκευή, 9.8.2003 ἐκ. ἡμ., ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν μεγάλη Ἱερὰ Ἀνδρῶνα Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Βουκουρέστι, τῆς ὁποίας Καθηγούμενος εἶναι ὁ Ἀρχιμ. π. Φλαβιανός.

• Τὴν Κυριακὴ, 11.8.2003 ἐκ. ἡμ., ἐώρταζε ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ἀγιορείτου στὸ Βουκουρέστι, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ Μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς εἶναι πλέον καταστόλιστος μὲ πολὺ ὠραῖες τοιχογραφίες, οἱ ὁποῖες ὠλοκληρώθηκαν μόλις προσφάτως.

Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μὲ τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπο Βράντσεα κ. Παχώμιο, τὸν Καθηγούμενο Ἀρχιμ. π. Φλαβιανὸ καὶ ἄλλους Ἱερομονάχους καὶ Ἱεροδιακόνους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ παρέστησαν πολλοὶ πιστοί, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ κατανύξεως.

Τὸ ἴδιο ἀλόγευμα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς καὶ ἡ συνοδία του ἐπέστρεψαν ἀεροπορικῶς στὴν Ἑλλάδα.

Εὐχαριστίες καὶ χάριτες ἀναπέμπονται στὸν Κύριο τῆς Δόξης γιὰ τὴν νέα θεία Του αὐτὴ μεγάλη δωρεά!

Οἱ ὑπόνοιες

Πάθος βαρύτατον καὶ πηγὴ ταραχῆς καὶ ἔμπόδιο στὴν μετάνοια

Ο Ἀββᾶς Δωρόθεος ἔζησε περὶ τὰ μέσα τοῦ ΣΤ΄ αἰῶνος. Καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια, πιθανότατα τῆς Ἀντιοχείας, καὶ εἶχε λάβει ἐξαιρετικὴ μόρφωση. Νέος ἀκόμη εἰσηλθε στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Ἀββᾶ Σεριδίου καὶ ἀξιώθηκε τῆς μεγάλης εὐλογίας νὰ ἔχη ὡς πνευματικούς ὀδηγούς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀββᾶ Σέριδο καὶ τὸν Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, τοὺς θεοφόρους Γέροντας Ἀββᾶ Βαρσανούφιο καὶ Ἀββᾶ Ἰωάννη. Μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῶν περιφήμων Ἀββᾶδων, ἀνεχώρησε γιὰ τὴν ἔρημο, ὅπου τελικὰ ἀναγκάσθηκε νὰ συστήσῃ Μοναστήρι γύρω στὸ 540 μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀσκάλωνος τῆς Παλαιστίνης. Οἱ «Διδασκαλίες» του (Α΄ - ΙΖ΄), ὅπως καὶ τὰ ἄλλα σωζόμενα κείμενά του, πρακτικὰ καὶ ἐμπειρικὰ, εἶναι πλήρη Χάριτος καὶ Πνεύματος Ἁγίου καὶ πολὺ οἰκοδομητικὰ, ὄχι μόνο γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται μὲ καλὴ προαίρεσι καὶ ἐπιμονὴ γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ κάθαρσι, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέωσί τους.

Στὴν ἐνάτη «Διδασκαλία» του, «Περὶ ψεύδους», ὁ Ἀββᾶς ἀναφέρεται στὸ «βαρύτατον» καὶ «βλαβερώτατον» πάθος τῶν «ὑπονοιῶν», τοῦ ὁποῖου ἡ σοβαρότης καὶ ἡ ἐπικινδυνότης δυστυχῶς δὲν κατανοεῖται εὐκόλα καὶ σύντομα, ὥστε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀγῶνος μας καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἔγκαιρα ἡ κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή.

Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ τῆς ὁσιακῆς μνήμης τοῦ πνευματοφόρου Ἀββᾶ Δωροθέου, θὰ ἀναφερθοῦμε ἐν ὀλίγοις στὶς ὑπόνοιες, ἐπικαλούμενοι τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν καθοδήγησί του.

* * *

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης μᾶς ὑπενθυμίζει μίαν ἀπὸ τὶς κεντρικώτερες ἀλήθειες τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ὅταν ἀναφέρεται στὸν σκοπὸ τῆς «καρδιάς» μας:

«Ἡ καρδιά σου, ἀγαππῆ, ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο μόνον τὸ τέλος (σκοπὸν) διὰ νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ κατοικῆται ἀπὸ Αὐτόν»¹.

Ἐν τούτοις, οἱ εὐσεβεῖς λησμονοῦν συνήθως τὴν συγκλονιστικὴ αὐτὴ ἀλήθεια καὶ καθιστοῦν τὴν καρδιά τους κατοικητήριον τῶν πονηρῶν πνευμάτων· καὶ τοῦτο γίνεται ὄχι μόνο ὅταν ἐπιτρέπομε νὰ εἰσεέλθουν καὶ νὰ ριζώσουν εἰς αὐτὴν βαρύτατα πάθη, ἀλλὰ καὶ ὅταν τροφοδοτοῦμε αὐτὴν μὲ φαινομενικὰ ἀκινδύνους ἢ δευτερεύοντες λογισμούς, οἱ ὁποῖοι τελικὰ παρεμποδίζουν τὴν σωτήρια αὐτογνωσία καὶ ἀκυρώνουν τὴν μετάνοια.

«Ὁ τὰς τῶν ἄλλων ἀμαρτίας περιεργαζόμενος ἢ καὶ ἐξ ὑπονοίας τὸν ἀδελφὸν κρίνων», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, **«οὐπω ἔβαλεν ἀρχὴν μετανοίας· οὐδὲ ἐρευνᾶ τοῦ γνῶναι τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας»· «ὡς ἄφρων καὶ ἐν σκοτίᾳ διαπορευόμενος, ἀφείς τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας, τὰς τῶν ἄλλων φαντάζεται, ἢ οὐσας ἢ νομιζομένας ἐξ ὑπονοίας»².**

Ἡ Πατερικὴ Παράδοσις στὸ προκείμενο θέμα εἶναι κοινὴ καὶ ἀπόλυτα σαφής:

«Οὐ δεῖ (δὲν πρέπει) ἐξ ὑπονοιῶν κατακρίνειν, ἢ ὅλως πιστεύειν ταῖς ὑπονοίαις»³.

Μάλιστα, οἱ Ἅγιοι εἶναι τόσο ἀκριβεῖς στὸ ζήτημα τῆς ἀπορρίψεως τῶν ὑπονοιῶν, ὥστε μᾶς προτρέπουν νὰ μὴν πιστεύουμε ὄχι μόνο σὲ ὅ,τι βλέπομε, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σὲ ὅ,τι ψηλαφοῦμε:

«Ἐὰν καὶ ψηλαφήσῃτε ταῖς χερ-

σιν ὑμῶν, μὴ μαρτυρήσητε· «καὶ ἐὰν ψηλαφήσητε ταῖς χερσὶν ὑμῶν, μὴ ἐλέγχετε (μὴ κατηγορήσητε)»⁴.

Πῶς ὅμως ἐνεργεῖ τὸ πάθος αὐτό; Νά, μερικά παραδείγματα.

Ὁ ἐμπαθής, ὅταν ἰδῇ κάποιον νὰ ὀμιλῇ μὲ ἓναν ἄλλον, ὑπονοεῖ καὶ λέγει: «Γιὰ μένα συζητοῦν». Καὶ ἂν αὐτοὶ τύχη νὰ διακόψουν τὴν συνομιλία, πάλιν ὑπονοεῖ: «Μόλις μὲ εἶδαν, ἔπαυσαν νὰ ὀμιλοῦν». Ἐὰν κάποιος εἰπῇ κάτι, ὑπονοεῖ ὅτι τὸ εἶπε γιὰ νὰ θλίψῃ αὐτόν.

Καὶ ἀπλῶς, σὲ κάθε πρᾶγμα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὑπονοεῖ-ὑποθέτει-ὑποψιάζεται τὸν πλησίον του· ἐπομένως, ὅ,τι ἐκ πεποιθήσεως πλέον πιστεύει, σκέπτεται καὶ λέγει, εἶναι ἀπολύτως ψευδὲς καὶ φαντασιώδες.

«Ἐκ τούτου λοιπόν», λέγει ὁ Ἀββᾶς Δωρόθεος, **«περιέργειαι, καταλαθαί, τὸ παρακροᾶσθαι (τὸ νὰ κρυφακοῦμε, ὥστε ἂν μᾶς κατηγοροῦν γιὰ κάτι, δῆθεν νὰ διορθωθοῦμε), τὸ μάχεσθαι, τὸ κατακρίνειν»· «ἐκ τούτου (τοῦ πιστεύειν ταῖς ὑπονοίαις) μυρίαί ταραχαί, μυρίαί θλίψεις, καὶ ἐκ τούτου οὐδέποτε σχολάζει (ποτέ δὲν εὐρίσκει καιρὸ) ἄνθρωπος κτήσασθαι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ»⁵.**

Ἐν τούτοις, τὰ δύο ἐπόμενα στάδια τῶν ὑπονοιῶν εἶναι τὰ πλέον **τραγικὰ** καὶ **ἐπικίνδυνα**.

Ὅταν ὁ πονηρὸς διαπιστώσῃ, ὅτι εἴμεθα εὐάλωτοι στὶς ὑπόνοιες, μᾶς ὑποκινεῖ πλέον, ὥστε **«ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου»** καὶ ἀπὸ κάποιο ἴσως **«φυσικὸν ἐλάττωμά»** του, νὰ συμπεραίνουμε δῆθεν τὴν ἐσωτερικὴν του κατάστασι.

Καὶ κατόπιν, ὅταν χρονίσῃ αὐτὸ τὸ πάθος, οἱ ὑπόνοιες μᾶς πείθουν γιὰ πράγματα τελείως ἀνυπόστατα, γιὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἔγιναν.

«Οὐδὲν γὰρ βαρύτερον τῶν ὑπο-

νοιῶν», συμπεραίνει ὁ Ἀββᾶς Δωρόθεος, **«τοσοῦτόν εἰσὶν ἐπιθλαβεῖς, ὅτι χρονίζουσαι ἐν ἡμῖν ἄρχονται πείθειν ἡμᾶς καὶ ἐναργῶς δοκεῖν βλέπειν πράγματα μίτε ὄντα, μίτε γεγόμενα»⁶.**

* * *

Τελικὰ, ὁ θεοφόρος Ἀββᾶς τῆς Γάζης, προκειμένου νὰ δείξῃ καὶ πρακτικὰ, ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ὁ σπειρῶν τὶς ὑπόνοιες καὶ ὅτι **«οὐδὲν εἶναι βλαβερώτερον τῶν ὑπονοιῶν»⁷,** καὶ ὅτι **«σκαμβὸς κανῶν (στραβὸς ὁδηγὸς-οἱ ὑποψίες) καὶ τὰ ὀρθὰ σκαμβὰ ποιεῖ»⁸,** περιγράφει ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο εἶχε συμβῆ στὴν Μονὴ τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου καὶ στὸ ὁποῖο ἦταν αὐτήκοος καὶ αὐτόπτης μάρτυς.

Κάποιος Μοναχὸς ἐνοχλεῖτο τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό, ὥστε ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει, ὅπως τοῦ ὑπαγορεύει ὁ λογισμὸς του καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη πιθανότης. Καὶ παραπλανήθηκε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ κρυφοκοιτάξῃ καὶ κρυφακοῦη: **«ἀεὶ γὰρ παρετρεῖτο καὶ παρηκροᾶτο»⁷.**

Ἦλθε λοιπὸν κάποτε στὸν κῆπο γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ τοῦ φάνηκε, ὅτι εἶδε κάποιον Μοναχὸ νὰ κλέβῃ σῦκα καὶ νὰ τρώῃ, ἐνῶ ἦταν Παρασκευὴ καὶ ὥρα πρωϊνὴ, πρὸ τῆς Θείας Λειτουργίας.

Κατόπιν, ὁ πλανεμένος Ἀδελφός, ὅταν γινόταν ἡ Λειτουργία καὶ διεπίστωσε, ὅτι ὁ δῆθεν κλέπτης Μοναχὸς ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ κοινωνήσῃ, ἔτρεξε στὸν Ἡγούμενο καὶ τὸν προέτρεψε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδελφὸ ἀπὸ τὰ Μυστήρια: **«ἐγὼ γὰρ εἶδον αὐτὸν ἀπὸ πρωῖ κλέποντα σῦκα ἐκ τοῦ κήπου καὶ τρώγοντα»⁷.**

Ὁ Ἀββᾶς ἐκάλεσε τὸν Μοναχὸ κατ' ἰδίαν καὶ διεπίστωσε, ὅτι αὐτὸς ὄχι μόνο

(Συνέχεια στὴν σελ. 262)

Έορταί και Πανηγύρεις

17.6.2003: Έορτη Ίερού Ναού Ἀγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου στὴν Γαρίτσα Κερκύρας.

24.6.2003: Έορτη Ίερού Μετοχίου μας Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Ὁξύλιθο Κύμης Εὐβοίας.

19.7.2003: Έορτη Ίερού Γυναικείου Ἡουχαστηρίου Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ στὸν Ἐλαιῶνα Σερρών.

20.7.2003: Έορτη Ίερού Μετοχιακοῦ μας Ναυδρίου Προφήτου Ἡλία στὴν Αὐλίδα Χαλκίδος.

26.7.2003: Ἀγρυπνία Πανηγύρεως Ἱεράς Γυναικείας Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς σὲς Ἀχαρνές Ἀττικῆς.

Έορταὶ καὶ Πανηγύρεις

28.7.2003: Πανήγυρις Ἱ. Ἐκκλησιᾶς τοῦ Ἁγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τῆς θαυμ/ργοῦ στὸν Βατώντα Ν. Ἀρτάκης Εὐβοίας.

6.8.2003: Ἐορτὴ Ἱεροῦ Μετοχιακοῦ μας Ἐκκλησιᾶς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στὴν Νεοκαισάρεια Πιερίας.

15.8.2003: Ἐορτὴ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Οὐνιάλα Σουηδίας.

15.8.2003: Ἐορτὴ Ἱεροῦ Μετοχιακοῦ μας Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Βλαστό Καλάμου Ἀττικῆς.

24.8.2003: Ἐορτὴ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος Παναγίας Παρηγορητίσσης στὶς Κολῶνες Σαλαμίνας.

25.8.2003: Ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Μετοχιακό μας Ναὸ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ στὴν Τροιζήνα.

**Ἐπὶ τῇ διπλῇ Ἐπετείῳ 170 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς του (1833)
καὶ 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισήμου Διακηρύξεως τῆς ἀγιότητός του (1903)**

Ἡ ἀπαρνηόρητη χήρα*

Η **ANNA ΕΡΟΠΚΙΝ**, εὐγενικῆς καταγωγῆς, εἶχε μείνει ὀρφανή. Τὴν ἀνέθρεψε ὁ θεῖος τῆς καὶ τῆς βρήκε ἕνα ἀρραβωνιαστικό που τῆς ἄρεσε πολὺ. Ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου εἶχε ἤδη ὀρισθῆ, ὅταν ἕνα παράξενο ὄνειρο ἤρθε νὰ ταραξῆ τὴν νεαρὴ κοπέλλα. Τῆς φάνηκε πὼς ἕνας γέρος Μοναχός, μπαίνοντας μέσα στὴν κάμαρα ὅπου κοιμόταν μὲ τὶς ἐξαδέλφες τῆς, εἶπε δείχνοντάς τὴν στὸν θεῖο τῆς:

«Γιατὶ παντρεύεται; Τὸ πολὺ - πολὺ νὰ ζήση δύο τρεῖς μῆνες μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀπὸ ὀρφανὴ θὰ γίνῃ χήρα. Εἶναι κρίμα»!...

Ξυπνώντας μὲ δάκρυα ἡ Ἄννα διηγήθηκε τὸ ὄνειρο στοὺς δικούς τῆς, κανεὶς ὅμως δὲν τὸ πῆρε στὰ σοβαρά. Ὁ γάμος ἐγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα. Οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ εὐτυχία. Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ ἀρρώστια, ποὺ ἄδικα πάσχιζαν νὰ θεραπεύσουν οἱ γιατροί, ἔρριξε κάτω τὸν γαμπρό. Γιά νὰ μὴν τὸν ταραξῆ, ἡ γυναίκα του ἔκανε πὼς δὲν ἐβλεπε τὴν σοβαρότητα τῆς ἀσθένειας. Ἀπὸ τὴ μεριά του κι αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεγελάσῃ γιὰ τὴν πραγματικὴ κατάσταση τῆς ὑγείας του. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος τολμοῦσε νὰ φωνάξῃ ἕναν παπᾶ. Καὶ ὁ νέος ἄνδρας πέθανε χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν τελευταία Θεία Κοινωνία...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 259)

δὲν εἶχε καμμίαν ἀπολύτως σχέσι μὲ τὰ φαντασιοκοπήματα τοῦ χλευαζομένου ἀπὸ τοὺς δαίμονας Ἄδελφου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι σὲ κάποια ἐξωτερικὴ διακονία καὶ μόλις εἶχε ἐπιστρέφει τὴν ὥρα τῆς Συνάξεως!...

* * *

Καὶ ὁ Ἄββᾶς Δωρόθεος ἐπιλέγει:
«Καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα διαφόρους εἶπον οἱ Πατέρες ἀσφαλίζόμενοι ἡμᾶς περὶ τῆς βλάβης τῶν ὑπονοιῶν. Σπουδάσωμεν οὖν, Ἄδελφοί, πάσῃ τῇ δυνάμει ἡμῶν μηδέποτε πιστεύειν ταῖς ἰδίαις ὑπονοίαις· οὐδὲν οὕτως ἀφιστᾶ ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ προσέχειν ταῖς ἰδίαις ἁμαρτίαις, καὶ ποιεῖ αὐτὸν πάντοτε περιεργάζεσθαι τὰ μὴ ἀνήκοντα αὐτῶ»⁹.

Ποιὸ εἶναι ὅμως τὸ φάρμακο γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ δεινοῦ αὐτοῦ πάθους;

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς προτρέπουν νὰ μὴ λησμονοῦμε ποτέ, ὅτι

«εἶδες τὸν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τὸν Θεόν σου»¹⁰.

Ὁφείλουμε νὰ σκεπάζουμε τὸν ἀδελφὸ μας καὶ νὰ τὸν δικαιολογοῦμε

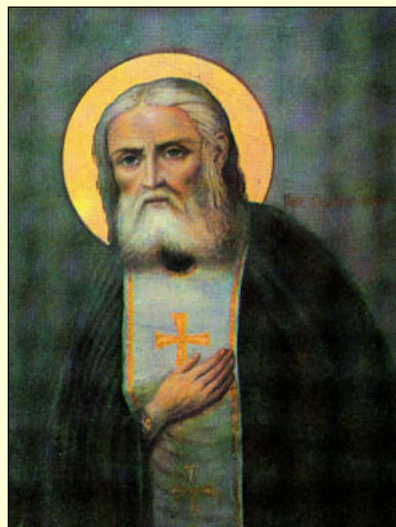
σὲ ὅλα· νὰ μετατρέπουμε ἀμέσως τὶς ὑπόνοιες σὲ **καλο-εννοσίες**¹· νὰ ἔχουμε πάντοτε τὸν καλὸ λόγο στὰ χεῖλη μας γι' αὐτόν· νὰ ἐπαινοῦμε τὰ χαρίσματά του, διότι κατὰ τὸν Μέγα Ἀντώνιο:

«ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος»¹¹.

Ἄς βάλουμε λοιπὸν ἀρχὴν τώρα, *«κἂν σπαρῶσιν ἡμῖν ὑπόνοιαι διὰ τὴν κακίαν ἡμῶν»*, ὀλοκληρώνει ὁ Ἄββᾶς Δωρόθεος, *«εὐθέως μεταστρέψωμεν αὐτὰς εἰς καλοεννοσίας, καὶ οὐ βλάβησιν ἡμᾶς»⁹*, πρεσβεῖαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ τῶν Θεοφόρων Ἀγίων τῆς Πίστεώς μας. Ἀμήν!

1) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἀόρατος Πόλεμος, Μέρος Β', Κεφάλαιον ΙΔ'. / **2)** Ὁσίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Φιλοκαλία τ. Β', σελ. 34-35, § νε'. / **3)** Εὐεργετινὸς τ. Γ', Ὑπόθεσις Α', τίτλος. / **4)** Ἄββᾶ Ποιμένος, Τὸ Γεροντικόν, σελ. 958-96α, § ριδ'. / **5)** Ἄββᾶ Δωροθέου, Διδασκαλία Θ', Περί ψεύδους, §§ 97 καὶ 100. / **6)** Αὐτόθι, § 98. / **7)** Αὐτόθι, §§ 99. / **8)** Αὐτόθι, § 98. / **9)** Αὐτόθι, § 100. / **10)** Ἄββᾶ Ἀπολλῶ, Τὸ Γεροντικόν, σελ. 208-21α, § γ'. / **11)** Μεγάλου Ἀντωνίου, Τὸ Γεροντικόν, σελ. 2α, § θ'.

Ἡ λύπη τῆς χήρας ἦταν χωρίς ὄρια. Ἐκλαιγε, ὄχι μόνον μιὰ ὑπαρξη ποῦ εἶχε τόσο πολὺ ἀγαπήσει, ἀλλὰ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ της ποῦ ἀπὸ τὴν ἐπιπολαιότητά της εἶχε ἴσως προκαλέσει τὴν ἀπόλεια τῆς ψυχῆς του. Φοβούμενος ὁ θεῖος της μήπως ἢ ἀπελπισία της τὴν ὀδηγοῦσε στὴν αὐτοκτονία, ἀπεφάσισε νὰ τὴν πᾶη στὸ Σάρωφ γιὰ νὰ συμβουλευθῆ αὐτὸν τὸν στᾶρετς Σεραφεῖμ, γιὰ τὸν ὁποῖον γινόταν τόσος λόγος. Πόσο μεγάλο ἦταν τὸ ξάφνιασμα τῆς νεαρῆς χήρας, ὅταν μπαίνοντας στὸ κελλί του, βρέθηκε μπροστὰ στὸ γέρο Μοναχὸ τοῦ ὄνειρου της! Τὴν προσφώνησε μὲ τὸνομά της καὶ τὴν κράτησε κοντά του μέχρις ὅτου νὰ διαλυθῆ τὸ πλῆθος ποῦ τὸν περιτριγύριζε. Τότε αὐτὴ τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸ μεγάλο της πόνο – τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρα της χωρίς τὴ Θεία Κοινωνία.

«Μὴν βασανίζεσαι, χαρὰ μου, εἶπε ὁ πᾶτερ Σεραφεῖμ. Μὴν νομίζης πὼς γι' αὐτὸ καὶ μόνο μπορεῖ νὰ χαθῆ ἡ ψυχὴ του. Ὁ Θεὸς μόνος εἶναι ὁ κριτῆς. Αὐτὸς ἀνταμείβει καὶ τιμωρεῖ. Τυχαίνει ἕνας ἄνθρωπος νὰ κοινωνήσῃ ἐδῶ κάτω, μπροστὰ ὁμως στὸ Θεὸ εἶναι ὡς νὰ μὴν εἶχε κοινωνήσῃ. Ἀντίθετα ἕνας ἄλλος θὰ ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ, περιστάσεις ὁμως, παρὰ τὴ θέλησή του, τὸν ἐμποδίζουν. Τότε ἕνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, μὲ ἄορατο τρόπο, τοῦ δίνει τὴν Ἁγία Κοινωνία»...

Ὁ στᾶρετς οὕτωςε στὴν κυρία Ἐρόπκιν νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ νὰ κοινωνήσῃ στὸ Μοναστήρι καὶ τῆς ὥρισε, ἀφοῦ θὰ γύριζε σπῆτι της, νὰ πηγαίνῃ ἐπὶ σαράντα μέρες συνέχεια στὸν τάφο τοῦ συζύγου της λέγοντας τὰ ἀκόλουθα λόγια:

«Συγχώρα με, κύριέ μου, ἂν ἀμάρτησα εἰς βάρος σου καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ καὶ θὰ σὲ σώσῃ».

Ἐπρεπε ἐπίσης νὰ λήθῃ τὶς προσευχῆς ποῦ συνιστοῦσε πάντα στοὺς λαϊκοὺς: τὸ «Πᾶτερ ἡμῶν» τρεῖς φορές, τρεῖς τὸ «Θεοτόκε, Παρθένη, Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία», τὸ «Πιστεύω», καὶ στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ νέα γυναίκα διαζόταν νὰ φύγῃ: ἡ ἀνοιξη πληθίαζε, τὸ λυώσιμα τῶν πάγων ἀπειλοῦσε νὰ κἀνῃ τοὺς δρόμους ἀδιάβατους καὶ εἶχε νὰ διατρέξῃ πάνω ἀπὸ πεντακόσια χιλιόμετρα. Ὁ Γέροντας πρόβλεπε πὼς ὁ δρόμος θάταν καλὸς καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εὐλογία του, καλῶντας τὴν νὰ ξανάρθῃ στὴν νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τὸν Ἰούνιο.

Ἀφοῦ ἔφθασε στὸ σπῆτι της, ἡ Ἄννα Ἐρόπκιν ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὶς ὀδηγίες τοῦ στᾶρετς τοῦ Σάρωφ. Ὅταν τελείωσε τὶς ἐπισκέψεις της στὸ κοιμητήρι, αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ ὡς νὰχε ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ἕνα βαρὺ φορτίο. Ἡ ζωὴ πλημύρισε πάλι μέσ' τὴν τραυματισμένη τῆς ψυχῆ. Εὔρισκε πάλι εὐχαριστητὴ νὰ πηγαίνῃ στοὺς συγγενεῖς της. Οἱ ἐπισκέψεις ποῦ ἔκανε στὸν τάφο τοῦ συζύγου της δὲν τὴν γέμιζαν πιά μὲ φρίκη.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, χαρούμενη μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξανάβλεπε τὸν στᾶρετς, πῆγε στὸ Σάρωφ. Σὰν διψασμένο ἐλάφι ἔτρεξε πρὸς τὸ δάσος. Ἡ ὑποδοχὴ ἦταν συγκινητικὴ: *«Ἄ! νάσαι πάλι, θησαυρὲ μου! καλὰ ἔκανες καὶ ἤρθες. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ. Μείνε λίγο μαζί μας»...*

Πέρασε μιὰ βδομάδα στὸ Μοναστήρι. Κάθε μέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ, ὁ πατὴρ Σεραφεῖμ τὴν δεχόταν καὶ τὴν ὀδηγοῦσε στὸ δρόμο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ *«τὸ πρόσωπό του γινόταν ὑπέροχο. Θᾶλεγε κανεὶς πὼς ἕνα φῶς διαπερνοῦσε τὸ δέμμα του. Τὸ βλέμμα του, παραμένοντας πάντα πολὺ γαλήνιο, ἐξέφραζε μιὰ μακαριότητα ποῦ δὲν ἦταν τοῦ κόσμου τούτου»...*

«Ἄν μποροῦσα, τῆς εἶπε μιὰ φορὰ ὁ στᾶρετς, θὰ σ' ἔπαιρνα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σὲ παρουσίαζα ἀπ' εὐθείας στὸ Βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν»!...

(*) Εἰρήνης Γκοραῖνωφ, Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ (1759-1833), σελ. 110-113, ἐκδ. «Τῆνος», Ἀθήναι, ἀ.χ.

Ἄπο τὶς Διδαχὲς τῆς Ἁγίας πρὸς τοὺς λαϊκοὺς προσκυνητὰς τῆς Μονῆς τῆς στὴν Κωνσταντινούπολι (Θ' αἰὼν)*

Ημεγάλῃ τῆς φήμῃ εἶχε ἐξαπλωθῆ σὲ ὅλη τὴν Πόλι καὶ ὅλοι προσέτρεχαν στὴν Μονὴ τῆς, ποθοῦντες νὰ ἰδοῦν τὸ σεβάσιμο πρόσωπό τῆς, νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους τῆς καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὶς εὐχὲς τῆς. Καὶ ἐκεῖνη, ἐκπληρώνουσα τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, τοὺς φανέρωνε μὲ ζήλο τὰ τῆς ψυχῆς στὶς ὁμιλίαις τῆς καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε στὴν μετάνοια καὶ στὶς συντείνουσες πρὸς ἐπιστροφήν ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, δείχνοντάς τους τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ τὸ ἀναπόφευκτον τῆς κρίσεως καὶ τὸν φόβον τῆς κολάσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν.

Ἀκόμη τοὺς ἔλεγε:

«Ἐάν, ὅσο ζοῦμε ἐδῶ, δὲν ἐξαλείψουμε μὲ τὴν μετάνοια τὰ σφάλματά μας καὶ δὲν καθαρισθοῦμε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίαις μας, τότε, ὅπως μετὰ τὴν ἐξοδὸ μας δὲν θὰ ὑπάρχει ἐξομολόγησις καὶ μετάνοια, ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχει οὔτε καὶ ἀποφυγὴ τῆς ἐτοιμασμένης γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς κολάσεως καὶ τιμωρίας».

Τοὺς παρήγγειλε νὰ ἀπέχουν κυρίως ἀπὸ τὴν **διαφθορὰ** τῶν σαρκικῶν ἁμαρτιῶν, ἀπὸ τὴν **πλεονεξία** καὶ τὴν **ἠδυπάθεια**. Ἐλεγε:

«Γιατὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πέφτουν σὲ αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα καὶ κλονίζονται στὴν ζωὴ τους, ὁ διάβολος τοὺς αἰχμαλωτίζει εὐκόλα, ὅπως ὁ κνηγός, ὁ ὁποῖος πιάνει ἀμέσως μέσα στὰ δίκτυα του τὸ θήραμά του. Φροντίσατε, ὅσο εἶναι δυνατόν, νὰ καλλιεργήτε τὶς ἀρετὲς τῆς **ἐλεημοσύνης**, τῆς **σωφροσύνης** καὶ τῆς **ἐγκρατείας** καὶ πάντοτε νὰ **μετανοήτε** γιὰ τὰ παραπτώματά σας διότι καθημερινὰ πολλοὺς εἶναι οἱ αἰτίαι τῶν σφαλμάτων μας. Πρέπει ἀκόμη καὶ τὴν γλώσσα μας νὰ τὴν ἀσχοῦμε ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ ἔχοιμε πρόχειρες τὶς ὕβρεις καὶ τὶς συκοφαντίαις. Γιατὶ, ὅπως ἀκούσαμε, ὁποῖος εἰπεῖ στὸν ἀδελφό του “μωρὲ” (Ματθ. ε' 22), θὰ εἶναι ἔνοχος στὸ αἰώνιον πῦρ. **Διότι εὐκόλη εἶναι ἡ ἁμαρτία τῆς γλώσσης καὶ ἐπικίνδυνη, ἐπειδὴ τὸ νὰ ἁμαρτήσῃ κανεὶς μὲ ἄλλον τρόπο δὲν εἶναι εὐκαρὸ, ἐνῶ μὲ τὴν γλώσσα εἶναι πρόχειρο.**

»Νὰ ἀποφεύγετε ἐντελῶς τοὺς ὅρκους καὶ νὰ μὴ διασύρετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιὰ περιττὰς καὶ μηδαμινὰς προφάσεις, γεγονός τὸ ὁποῖο προκαλεῖ φρίκη στοὺς Ἄγγελους διότι τοῦτο εἶναι καταφρόνησις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐφ' ὅσον αὐτὸς ποὺ καταφρονεῖ κάποιον πράγμα θὰ καταφρονηθῆ ἀπὸ αὐτό, τί θὰ ὑποστῇ αὐτὸς ποὺ θὰ καταφρονηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν; Πῦρ μᾶς περιμένει γιὰ νὰ μᾶς δοκιμάσῃ καὶ νὰ ξεχωρίσῃ τὸν δίκαιο ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ. Ἄς σεβώμεθα λοιπὸν καὶ ἄς φοβούμεθα τὸν Θεὸ καὶ ἄς μὴ περιφρονοῦμε τὴν σωτηρία μας· ὁ Θεὸς μᾶς ἐδημιούργησε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος καὶ νὰ ἀνήκοιμε σὲ Αὐτὸν καὶ στὴν κληρονομία Του καὶ ὄχι στὴν παρτάξι τοῦ διαβόλου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐτοιμάσθηκε ἡ αἰώνια κόλασις, ὥστε μαζί του νὰ ριφθοῦμε καὶ νὰ κολασθοῦμε στὸ ἀνυπόφορο καὶ ἄσβεστο αἰώνιον πῦρ. Βεβαίως τὸ νὰ ἁμαρτάνουμε εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας. Ἔργο ὅμως τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ μᾶς ἐλεῇ καὶ νὰ μᾶς συγχωρῇ, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνους ποὺ ἔχουν συναίσθησι τῆς μηδαμότητός τους καὶ τὴν ὁμολογοῦν ἐνώπιόν Του καὶ ζητοῦν μὲ δάκρυα τὴν ἄφεσι τῶν ἐπιτασιμένων».

Ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγκλητικὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπισκέπτονταν, ἐδίδασκοντο κατὰ τὸν βίον, καὶ ἐπιφανεῖς γυναῖκες καὶ παρθένοι ἄρχισαν νὰ εἶναι προσεκτικὰς στὴν ζωὴ τους καὶ νὰ ἀκολουθοῦν μὲ πολλὴ προθυμία τὴν ὁδὸ ποὺ ὠδηγεῖ στὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Ὅλοι μάλιστα ὠμιλοῦσαν συνεχῶς γιὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν ἐθαύμαζαν. Καὶ αὐτὴ δὲν ἔπαυε νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸ καὶ νὰ προσεύχεται ὀλονυκτίως...

(*) Βλ. «Βίος καὶ Πολιτεία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Ἡγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου», §§ 34-37, στὸ **Δημητρίου Τοῦμῃ**, *Μητρικόν*, τόμος Β', σελ. 270, 272, ἐκδ. Ἀδελφότητος «Ἡ Ἁγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1991. • *Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις ἡμετέρα.*

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 2004

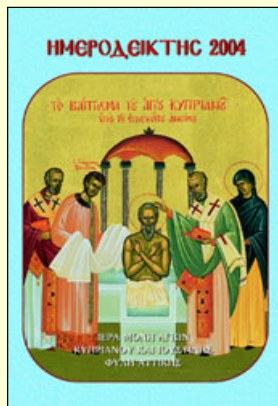
τοῦ Πατρῖου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου (α. Ἐγκόλπιον - β. Ἡμεροδείκτης - γ. Τοῖχον)

α. ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ τὸ «Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον 2004 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων», μὲ τὰ ἐξῆς περιεχόμενα:

- Ἐγκύκλιος νέου ἔτους: «Χριστῶ συνεσταύρωμαι» - Δι' ἓνα γνήσιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἦθος.
- Κυριακοδρόμιον, Ἑορτολόγιον, Νηστειοδρόμιον.
- Διοικητικόν, ἥτοι Συνοδικὴ ὀργάνωσις καὶ διάρθρωσις, Ἐπισκοπαί, Ἀρχιερεῖς, Ἱεραποστολικαὶ Κοινότητες, Κατάλογος Ἱερῶν Ναῶν, Μονῶν, Κληρικῶν, πομαντικῶν δραστηριοτήτων, ἐκδόσεων, παραγωγῶν καὶ ἐν γένει στατιστικῶν στοιχείων, ὡς ἐπίσης καὶ πλούσιον, ἀνανεωμένον ἐν πολλοῖς, **ἔγχρωμον** φωτογραφικὸν ὕλικόν.
- Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι: Ρωσικῆς Διασπορᾶς, Ρουμανίας, Βουλγαρίας.

• Ἐκδοσις *ἰδιατέρως ἐπιμελημένη, ἐνημερωτικὴ, πρακτικὴ καὶ καλαίσθητος.*

• Τετραχρωμία • Σελίδες: 144 • Σχήμα: 10 x 14 ἐκ. • Τιμὴ: € 3

β. ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ἐπίσης καὶ ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἡμεροδείκτης τοῦ 2004». Σὲ μία πολὺ ἐπιμελημένη καὶ εὐχρηστὴ ἔκδοσι περιέχονται:

- Σύντομο Ἑόρτιο Μήνημα: «Ἦθος σταυρο-αναστάσιμο».
- Ἑορτολόγιο, Κυριακοδρόμιον, Νηστειοδρόμιον καὶ τὰ Ἀγιογραφικὰ Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους.
- Τὰ κατὰ μῆνα ἐορτάζοντα Ἱερά Μετόχιά μας ἀνά τὴν Ἑλλάδα.

• Τετραχρωμία • Σελίδες: 32 • Σχήμα: 8x12 ἐκ. • Τιμὴ: € 1

γ. ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ἐπίσης καὶ τὸ καθιερωμένο «Ἡμερολόγιον Τοῖχου 2004», ἰδιαίτερα χρήσιμο γιὰ τὴν μεθοδικότητά του, τὴν ἀκριβῆ καὶ κατατοπιστικὴ ἡμερησία παράθεσι ἐνδείξεων περὶ νηστείας, ὡς καὶ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν Ἀναγνωσμάτων ὅλου τοῦ ἔτους.

• Χρήσιμος «ὀδηγὸς» γιὰ κάθε πιστὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ ἐμ-βαπτίζεται στὸν λειτουργικὸ κύκλο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

- Ἐπιμέλεια, ἠλεκτρονικὴ στοιχειοθεσία καὶ σελιδοποίησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.
- Τιμᾶται: € 4

☉ Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:

Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310

Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@hol.gr

καὶ Βιβλιοπωλεῖο «ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ», Ἰκτίνου 4, Ἀθήνα, Τηλ./Fax: 210 5227096.

